
ONWEER

Toen stapelde de wind aan westerhemelrand
de wolken saam tot vreeslijke gebouwen.
De zon school weg en liet hun zwarte-grauwe
daken dreigend dekken 't zomerland.

De wolkenvenstren gaven vrij de felle brand,
die zich ontstak tusschen de paarse-blauwe
binten. Zij nepen langzaam toe. Het lichtverflauwen
was als het sterven van een leven; uitgebrand.

De wereld lag gevangen in een wachten,
vreemd, angstig stil. Een koude wind stoof aan,
en bracht het ver gegrom van zware dondervrachten.

Plots fel, een bliksemflits, in witverblindend slaan.
. . . . Daar brak het wild geweld van luide hemelkrachten.
Het machtig feest van Gode's toorn ving aan.

JAN H. DE GROOT.